

El senyor vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Senyor Castelló, fa vosté referència al 15-M. És veritat, jo vaig estar en les places, i sé positivament que a vostés els molesta profundament que persones com jo, que estiguérem en les places, estigam ara ací. Perquè el fet que estigam ací significa una cosa, *(veus)* que a vostés els costa –ara aniré a la llum–... Una cosa que a vostés els costa molt d'admetre. I és que el que això representa és que des de les places es pot arribar al govern, i això a vostés els preocupa molt. *(Aplaudiments. Veus)* Els preocupa molt.

El senyor president:

Senyor Castelló!

El senyor vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Mire, si parlem de pobresa energètica, parlem, senyor Castelló... *(Veus)* Bé.

El senyor president:

Per favor, senyories. És impossible rebre..., vosté ha pogut formular la seua pregunta en total silenci. Però clar, és que és impossible que els donen una contestació en condicions. *(Veus)* Volen fer el favor de callar? Ja sé que és un poquet tard, però demane silenci.

Disculpe la interrupció, senyoria.

El senyor vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Quan parlem de pobresa energètica, senyor Castelló, parlem de situacions de vulnerabilitat de les famílies que patixen aquest tipus de pobresa, de mancances en l'eficiència energètica dels habitatges. Parlem de l'encariment, vosté ho ha dit, desorbitat dels preus de l'energia.

Mire, la pobresa energètica és una situació complexa, i el primer que requerix és un diàleg amb els afectats i amb els interessats. *(Veus)* Tal com indica... Bé.

El senyor president:

Senyories, si no volen rebre contestació ho deixarem ací. Si no guarden silenci... *(Veus)* Demane una miqueta d'educació per tal que l'orador que està en l'ús de la paraula puga contestar. Silenci, simplement silenci.

El senyor vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Tal com indica, en primer terme, la llei de funció social de l'habitatge, fem un seguiment semestral de la situació a la mesa antidesnonaments. Un espai de participació plural, on ens coordinem amb els representants de la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, així com agents i moviments socials implicats. L'última va ser l'11 de març d'enguany, i en ella tractàrem la situació del subministrament elèctric que ens ocupa.

Senyor Castelló, a més a més d'aquest diàleg, amb els interlocutors afectats i interessats en la societat civil, donem resposta mitjançant diversos mecanismes, que passe a detallar-li.

En primer terme, mesures que busquen donar una resposta immediata a les famílies, ajudes directes que es concedixen a les entitats locals per facilitar l'assistència als col·lectius que es troben en una situació de vulnerabilitat. Aquestes ajudes, atorgades a més de dos-cents setanta municipis al territori valencià l'any 2021, comprenen la cobertura de fins al cent per cent, el cent per cent de les despeses, per a atendre els costos de manteniment, comunitat i subministraments bàsics. Tinga vosté en compte una dada, només l'any 2021 destinàrem 618.000 euros per a fer front a aquestes situacions de pobresa energètica. Enguany hem incrementat en vora un 40% les entitats locals beneficiàries i gestores d'aquestes ajudes, amb la qual cosa, podem avançar que l'any 2022 la dotació serà proporcionalment major.

I en segon terme, a més a més d'ajudes directes, tractem d'actuar sobre les causes estructurals que busquen reduir el consum energètic, mitjançant ajudes a la rehabilitació amb criteris d'eficiència energètica que hem impulsat amb el suport dels fons europeus. Vosté em preguntava, precisament, sobre l'interior de les llars. En aquest sentit, li anuncie que els propers dies publicarem la convocatòria d'ajudes al programa d'actuacions per a la millora de l'eficiència energètica als habitatges del Pla de recuperació, transformació i resiliència d'Espanya, amb una inversió de més de vint milions d'euros.

Senyor Castelló, estem d'acord en una cosa, i és que, efectivament, la situació és urgent. Però combatre la pobresa energètica implica la posada en marxa de mesures que, a més a més, excedixen també, com vosté sap, de les competències autonòmiques, i que han d'orientar-se a la reducció dels preus abusius que, per cert, imposats per les elèctriques, imposats per les elèctriques, han augmentat un 65% en l'últim any. I posen, efectivament, en risc el dret a un habitatge digne que reconeix la nostra Constitució i que, efectivament, no es pot garantir sense un accés just i equitatiu a l'energia, que il·lumina i climatitza les nostres llars.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Següent pregunta, la penúltima, 1.330, que formula la il·lustre diputada Naiara Davó, en nom del Grup Parlamentari

Unides Podem, al vicepresident segon del Consell, sobre la gestió directa dels habitatges de la Sareb.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Davó Bernabeu:

Gràcies, president.

Bon dia, vicepresident.

Bon dia, consellera.

Vicepresident, acabem de poder escoltar a través de la PAH històries de famílies que viuen amb incertesa constant i amb la pressió continua de la Sareb. En Torrent, en Puçol, en Alfafar, en Riba-roja, en Crevillent... Totes les inquilines dels blocs que ara són de la Sareb ens diuen: «No sabem què va a passar amb les nostres cases. No sabem fins quan anem a poder estar en elles».

I ens conten històries que pagaven lloguers a empreses o a promotores que, d'un dia per l'altre, vengueren les cases a la Sareb, i que immediatament començà una història de terror per a elles. Per fer-les fora de les seves cases, la Sareb ha intentat incrementar fins a un 70% el preu del lloguer, omplir les bústies de cartes per falsos impagaments i omplir les portes dels garatges de cartells com a poc amenaçadors. Ens diuen: «Tenim por, volen que t'acovardisques perquè te'n vages, però nosaltres anem a continuar lluitant per mantindre'ns en casa nostra».

Vicepresident, la Sareb és la major vergonya en qüestió immobiliària del nostre país. I és l'exemple clar del dret, que amb la seva creació va fomentar la funció especulativa de l'habitatge per damunt de la funció social, i que al final va convertir el dret de totes en el privilegi d'uns pocs, que acabava beneficiant, com sempre, la banca i les grans fortunes, i portant greus conseqüències per a la gent. I, a més, fa just un any Europa es va plantar davant d'eixos trucs comptables que va fer De Guindos i ens va dir que fins ací, que ja n'hi havia prou, i que el banc dolent..., bé, que havíem d'assumir eixos 35.000 milions de deutes d'eixe banc dolent, de forma que la festa la tornàvem a pagar la ciutadania.

Jo crec que davant d'eixa situació no queda cap opció més viable, i a més molt necessària en aquest moment, que no siga utilitzar els habitatges de la Sareb per a minorar el greu problema que tenim d'habitatge a la nostra terra i per fer baixar els preus de lloguer. Perquè el que també ens deien totes les famílies era que si els deutes de la Sareb són públics, els habitatges de la Sareb són públics. Per tant, jo crec que és el moment de prendre les regnes d'eixe forat sense fons que ha sigut el banc dolent i posar-lo al servei de la ciutadania. Que tenim l'oportunitat de seguir, a més, el que fa vora un any ens va dir les Nacions Unides, eixos cinc punts tan importants, paralització de desnonaments, regulació dels preus de lloguer, sancionar la vivenda buida i l'especulació i, sobretot, convertir les vivendes de la Sareb en vivenda pública.

Perquè al final el que ens passa a Espanya i a la Comunitat Valenciana no és que falte habitatge, sinó que ens falta

habitatge assequible, habitatge que puga estar a l'abast de les famílies, i que malgrat l'enorme creixença de la demanda, l'oferta no està responent. I podríem dir que això és una fallada del mercat, però no ho és, no ho és; és la realitat d'un mercat que concep, al final, la vivenda com un actiu financer amb el que especular, i no com un dret. I, per tant, jo crec que front a això hem de pensar de quines formes o quina és la possibilitat que tenim des de les institucions per posar els habitatges assequibles a l'abast de les milers de famílies que ho necessiten i d'acabar amb la incertesa d'aquelles que ara mateixa viuen amb por de ser desnonades, o directament d'arribar a les seves cases i no poder obrir perquè la Sareb s'ha quedat amb elles.

Per tant, jo crec que recuperar els habitatges que estan en mans de la Sareb és un imperatiu. I per això jo hui li pregunte, senyor vicepresident, ara que la Sareb es convertirà en una societat pública, quines implicacions tindria per a la ciutadania valenciana que la gestionés directament la vicepresidència segona i conselleria d'habitatge?

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Contestarà el vicepresident del Consell.

El senyor vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Gràcies, president.

Senyora Davó, bon dia, buenos días. Muchas gracias por su pregunta.

Estamos trabajando con el gobierno central sobre esta cuestión porque, efectivamente, consideramos que, si la deuda de esa entidad es pública, las viviendas de la Sareb también debieran serlo. No sería de recibo, la ciudadanía no entendería que las pérdidas volvieran a pagarlas las personas y los bienes terminasen vendidos a precio de saldo a los fondos buitres. Queremos evitar que esto ocurra.

Esta posibilidad, la transferencia a la Generalitat Valenciana de los activos inmobiliarios de la Sareb, supondría integrar sus viviendas en el parque público autonómico, y es una iniciativa que tendría implicaciones fundamentales en la mejora del acceso a la vivienda en nuestra tierra. Por eso, venimos pidiéndolo desde que se conoció la noticia de la nacionalización.

En primer lugar, porque es de justicia social. Señoría, ¿cómo se gestionó la crisis de 2008, provocada por el estallido de las hipotecas *subprime*? Como usted sabe, aquella crisis, provocada por la burbuja inmobiliaria, se gestionó por medio del rescate bancario y una gigantesca inversión de dinero público en el sector privado. Mientras tanto, se recortaba en elementos fundamentales para el bienestar colectivo, como sanidad o educación. Precisamente en aquel momento se creó la sociedad de gestión de activos procedentes de la reestructuración bancaria, la Sareb, un nombre pomposo,

rimbombante. Una sociedad destinada a dar liquidez económica a los bancos comprándoles las viviendas de las que eran propietarios, por decirlo en román paladino, para limpiar de porquería los balances de los bancos que eran propietarios de esas casas.

Ahora bien, ¿por qué eran propietarios de esas casas los bancos? Se trataba, fundamentalmente, del resultado de miles de desahucios, que habían dejado en la calle a miles de familias de nuestro país. Muchas de esas viviendas fueron arrebatadas a la gente pobre, cuando las echaban a la calle en las empresas o cuando les bajaban el sueldo, entre otras cosas, como consecuencia de una reforma laboral tremenda practicada por el Partido Popular. Eso sí, la creación de la Sareb para comprar las viviendas de los bancos se llevó a cabo con la promesa de que no supondría ningún gasto para el erario público. Cito literalmente: «Una entidad al servicio del rescate bancario, sin que nos cueste ni un euro a los y las contribuyentes», decía entonces el ministro del Partido Popular al frente de la operación. Una década después sabemos que aquella promesa no era cierta, más claramente, era mentira. De hecho, el banco malo nos ha costado ya 35.000 millones de euros a los ciudadanos y a las ciudadanas.

Sin embargo, lo decía usted, ahora la Sareb es una entidad pública, y creo que se trata de una oportunidad histórica para darle la vuelta a la gestión de la crisis de 2008 y devolverle a la ciudadanía las viviendas que los bancos les arrebataron. Queremos hacerlo por medio de su incorporación al parque público de la Generalitat Valenciana, lo cual nos permitirá dar respuesta a la situación de emergencia habitacional que existe en nuestra tierra. De hecho, en estos momentos, la lista de espera para acceder a una vivienda es de 4.382 personas, y, como usted sabe, la Sareb cuenta con 8.532 viviendas en todo el territorio valenciano. Es decir, si las viviendas de la Sareb se incorporasen al parque público, estaríamos en condiciones de ofrecer una respuesta y una solución habitacional a las personas que a fecha de hoy han pedido nuestra ayuda.

Señoría, decía la gran economista feminista Cristina Carrasco que es urgente transitar hacia un modelo que tenga en el centro la vida de las personas. Creo sinceramente que eso pasa por poner el derecho a la vivienda por delante de los intereses privados, y específicamente por delante de los intereses de los fondos buitres. Ahora, con las viviendas de la Sareb, tendríamos la oportunidad de cerrar las cicatrices que dejó en la economía y en la sociedad la gestión neoliberal de la crisis de 2008. Se trata de una oportunidad de avanzar hacia ese nuevo modelo que señalaba Carrasco y, en definitiva, de trabajar para que esas más de ocho mil viviendas que existen en nuestra tierra, y que están en posesión de la Sareb, pasen a formar parte del parque público de la Generalitat Valenciana. Creo sinceramente que es una cuestión de justicia social.

Muchas gracias. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Senyories, i abans de donar pas a l'última pregunta, l'il·lustre diputat Pedro Ruiz, que preguntarà a la consellera d'Innovació, Universitats, Ciència i Societat Digital, els

recorde als diputats i diputades que conformen part del consell assessor de radiotelevisió espanyola que la sessió constitutiva del consell assessor que anava tindre lloc hui dijous, el dia de hui en la sala de comissions, es proposa per al dijous dia 21 d'abril, a la finalització de la sessió plenària. No hui, sinó el pròxim dijous dia 21.

Done la paraula a l'il·lustre diputat Pedro Ruiz perquè pugui formular la pregunta de control.

El senyor Ruiz Castell:

Moltes gràcies, president.

Bon dia, consellera.

El passat 15 de febrer va presentar a Alacant, juntament amb el president de la Generalitat, Ximo Puig, el Pla estratègic de transformació digital de la Comunitat Valenciana, conegut com a Com Digital 2025. Un programa per als pròxims quatre anys força ambiciós, amb una dotació pressupostària milionària, i en consonància amb l'Agenda Espanya Digital 2025 i amb les prioritats del Pla de recuperació per a Europa. I, de fet, el pressupost d'aquest pla procedix tant de recursos de la Generalitat Valenciana com del Govern d'Espanya i dels fons europeus Next Generation.

L'objectiu no és altre que eliminar les esclotxes digitals existents i permetre l'accés universal a la connectivitat digital. En altres paraules, democratitzar l'accés a les noves tecnologies i garantir una major igualtat d'oportunitats. Perquè no ens podem permetre, tal com diuen alguns informes, comptar amb un terç de les llars valencianes amb competències digitals inadequades, el que es tradueix, malauradament, en tindre fins a cinc vegades menys d'oportunitats per a trobar feina.

Volem avançar cap a una societat millor, cap a una societat digital més justa, i això només ho aconseguirem si som capaços de crear un model econòmic productiu, basat en una digitalització i en un ús de dades que siga tot l'inclusiu, just i social possible. I el que subjau a aquest plantejament és en última instància allò que s'ha anomenat l'estil tecnològic europeu, el qual aposta per desenvolupar tecnologies ètiques, segures i avantguardistes, les quals tenen al centre els éssers humans. Una estratègia dissenyada per a augmentar les capacitats d'una economia digitalitzada, intel·ligent, innovadora, sostenible, encaminada a potenciar la innovació d'una economia de dades que sense dubte és el futur.

I hem d'estar preparats, per tant, per a atraure també nous projectes d'avantguarda tecnològica, i potser l'últim exemple que tenim és la recent decisió d'ubicar la gigafàbrica de bateries elèctriques de Volkswagen a Sagunt, però hem d'anar més enllà. Hem de seguir construint infraestructures de connectivitat digital, que facen de la nostra terra un lloc ideal per a la implantació d'empreses tecnològiques i que puguen fer possible, bé, continuar amb el desenvolupament tecnològic del nostre país, des dels parcs tecnològics fins al darrer municipi en risc de despoblament.

S'ha de tractar d'assegurar l'accés de tots els sectors, especialment els més tradicionals, a eixes noves tecnologies, amb la incorporació d'eines i paquets digitals que han de resultar